

NACHT VAN DE NACHT

Verhalen, brieven en gedichten door Puck Füsers

Wil je delen van teksten gebruiken? Vraag dan eerst toestemming

we zijn al de hele tijd vals aan het spelen, weet je

er waren dagen waarop ik achterop je fiets zat
en mijn ogen sloot, me voorstelde dat niets ons zou raken
dat het licht niet zou breken tegen mijn benen, je gezicht, de trappers
dat we geen schade aanrichtten zolang niemand ons zag

soms staken we op het laatste moment het spoor over
bleven de slagbomen even steken
ze wisten niet meer wat te doen: doorlaten of afsluiten

er waren dagen waarop ik de schaduwen langer zag worden
ze zouden elk moment knappen, zich uitspreiden over de stad
een inktvlek om veilig onder te zitten
iets om in te verdwijnen

er is hier zo weinig om in te verdwijnen

isa zei dat ze zich oneindig voelde toen ze met haar vingers haar tenen vastpakte
dat ze van zichzelf een gesloten circuit kon maken
alsof er dan een lampje ging branden
in de dimverlichte woonkamer

een die helpt tegen het duister

er waren dagen waarop ik je vroeg iets van me te maken
waarop je altijd antwoordde dat ik al iets was
dat je dat weet wanneer het duister zich tegen je aan drukt
een tevreden kat
waar je huid weerstand tegen biedt

je zei dat dit is hoe je je randen ontdekt
maar mijn lichaam verzet zich niet tegen het donker
het vermengt zich ermee

isa zei dat het water ooit eens voor haar lag als een zwart gat
dat ze had overwogen erin te lopen
om te weten hoe dat voelt, een zwart gat
ze verwachtte koeltjes

maar ze had met iemand afgesproken bij de slagboom
ze kon moeilijk doorweekt aan komen zetten

er was één enkele dag waarop ik de dynamo van je fiets trapte
zodat we ongezien bleven
mijn hoofd tegen je rug
een laatste lantaarnpaal achter ons

ik zag hem langzaam verdwijnen
flikkerend, geleidelijk

eerste brief aan de duisternis

beste duisternis,

ik heb je overdag gevonden, terwijl ik je daar niet verwachtte. eerlijk gezegd dacht ik dat je niet bestond, niet écht, niet volledig. ik was in de veronderstelling dat je altijd een aanvulling was op iets anders, iets dat het licht in toom kon houden, iets om de zon mee af te koelen. een theedoek die je gebruikt bij een gebrek aan lampenkappen. een gordijn om 's ochtends aan de kant te schuiven. laat ik het zo zeggen: ik dacht dat je in alle opzichten een afwezigheid was.

maar vandaag ontmoette ik je in een grot onder een Europese hoofdstad. ik had eerder die dag al genoeg blauwe plekken verzameld, maar dat weerhield je er niet van me nieuwe te bezorgen. het is oké. jij kan er ook niets aan doen dat rotswanden nu eenmaal puntig zijn, en dat ik al snel lijk op een appel die de hele dag onderin een tas heeft gezeten. ik vergeef het je.

pas toen je een aanwezigheid werd snapte ik wat het was om alleen te zijn met jezelf. eerlijk gezegd hoopte ik dat je van de grotmevrouw wat langer mocht blijven, maar er waren kinderen bij, en je maakte hen bang. je staat erom bekend enge dingen mee te nemen, ik weet niet of je daar van op de hoogte bent. je moet je dat niet persoonlijk aantrekken. ze zijn niet echt bang voor jou, maar voor iets anders. ik heb geprobeerd dat aan isa uit te leggen, maar ze begreep het nog niet. het komt wel.

ik ga mijn best doen je nog eens tegen te komen.

liefs,

wat isa zegt terwijl ze me belt

isa is niet alleen in deze tunnel
ze heeft niemand gezien
of gehoord
maar ze kan het ruiken

het is een tunnel die omlaag loopt als een schans
of een ingang

vroeger nam isa haar step mee om zoveel mogelijk vaart te maken
'woehoe!!' te roepen

in het donker hoor je alles beter galmen

soms beeldde ze zich in dat de echo's terugriepen
met haar mee vierden terwijl ze steeds sneller ging
omlaag en weer het licht in

er staat een botsauto op het dak

gebouwen staan als blokkendozen door de stad
ze worden steeds opnieuw gevuld en leeggehaald
alsof we nog op zoek zijn naar de juiste indeling

je hield mijn hand niet vast
toen de lucht weer eens het vallen in zich had
ik me alleen nog naar beneden kon bewegen
trappen af, handen op het asfalt, koud en nat

toen ik omhoog keek zag ik de botsauto
daarachter sterren
ik kon de lantaarnpalen wel wegdenken, als ik mijn best deed
een hand in de lucht hield zoals mensen soms doen voor de zon

ben je nog een botsauto als er niets is om tegen te botsen,
alleen maar randen om vanaf te rijden?
als je al jaren stilstaat op dezelfde plek?

ik probeerde het na te doen, daar, in de regen
roerloos te zijn
maar ik ging niet op in mijn omgeving
je zei dat ik iets lichtgevends nodig had

maar ik wil niks fels om me bijzonder te voelen
zoals de botsauto nog steeds een botsauto is
ook zonder kermislampen

ik wil dat de dieren in de berm me aanzien voor asfalt
dat, wanneer je me nu van de grond opraapt,
de rest volledig instort

misschien waren blokkendozen niet de goede metafoor
had ik moeten zeggen: de stad is een potje jenga
en ik ben de onderste steen

tweede brief aan de duisternis

beste duisternis,

ik liep laatst langs een muur vol spinnen en toen ik iemand daar op wees zei diegene: dat is het echte nachtleven. ik denk dat je de beste halloween-versiering bent, duisternis. isa heeft het al over oogbalchocolaatjes en pompoenen met kaarsjes, maar je kunt ook gewoon het licht uitdoen. dan komen de vleermuizen vanzelf.

ik las een keer dat sommige dieren gedesoriënteerd raken van licht zoals wij dat hebben bij duisternis. dat ze minder feromonen aanmaken en daardoor onvindbaar worden voor elkaar. dat je juist kwijt kan raken door het licht had ik nog nooit bedacht, ik wist alleen van de motten, die door de lantaarnpalen zichtbaar worden voor hun jagers.

het donkerste plekje van deze stad is recht boven het water. ook daar is nachtleven: kikkers die geluid maken, vleermuizen die komen kijken, vast ook spinnen, maar die zie ik dan weer niet. zij zien mij wel, geloof ik, ik las dat spinnen veel beter zien in het donker. ik voel me veilig op de oever daar. isa ook. gisteren zette ze voor het eerst haar voeten in het water na zonsondergang. toen ze van me wegzwom, wist ik alleen waar ze was wanneer ze bewoog. ze was niet meer bang voor je, denk ik. ze snapt het nu.

liefs,

als ik je stem hoor in het duister denk ik dat het goed komt

voordat je gaat slapen
maak je alle lampen uit, op vaste volgorde
de keuken als eerste en de slaapkamer als laatste

geleidelijk, zodat je ogen kunnen wennen

ik kan van je maken wat ik wil als niemand kijkt
maar in iedere versie van jou
ben je degene met de hand op de lichtknop
dat is onveranderlijk

iemand die gaat fluisteren
wanneer de schemering begint
met een stem die bij elk lampje dat uitgaat zachter wordt

tegen de tijd dat je *slaap lekker* zegt
ben je bijna onhoorbaar
maar zelfs als je verdwijnt
weet ik precies welke vinger nog op de schakelaar rust
op welke plekken ik je kan vinden

wat isa zichzelf vertelt

er zijn veel dingen die isa van zichzelf niet mag zijn, zoals
dramatisch, sentimenteel, apathisch, ongeduldig,
hardnekkig, vervuilend, onrustig
onopvallend, irritant, nieuwsgierig, agressief, zachtaardig
verstandig, roekeloos, uitdagend en bang

isa weet niet wat ze wel wilt zijn
zegt ze
ze doet de lampen uit
en ik blijf naast haar zitten op bed, ze zegt

*voor het eerst denk ik dat ik ook uit kan dijen
in plaats van krimpen
als ik lang genoeg blijf zitten en mijn ogen sluit
is er geen verschil meer tussen mij
en deze ruimte*